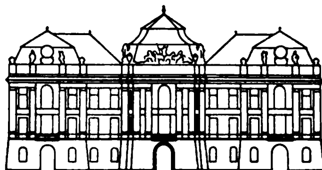

GOLUB.

Igrokaz

vu

chetireh Zpeljavanjih.

Zpiszal

Ljudevit Farkas.

Vu Żagrebu,
Pritizkano pri Ferencu Suppanu.
1832.

Oszobe,

Radbud knez Ztermogorzki.
Ztanisslava, njegva tovarushica.
Ljudmila, njihova kchi.
Szlavoljub knez Oborgradzki.

Szvojko Radobojzki	}	Vitezi.
Boromir Orusinzki		
Zlobor Magjarevich		

Lomovrat, kluchar pri knezu Ztermogorzkom.
Jela, njegva kchi.
Szlugi. Vojaki.

Chin biva v' Horvatzkom, vu jedenajztom ztoletju.

Zpeljavanje pervo.

Prizor pervi.

Szoba vu Oborgradu.

(*Szlavoljub Oborgradzki i Szvojko Radobojzki,* ztupe nuter.)

Szvojko.

Chudnovito zaizto mi sze vidi, moj viteski Gozpone! da sze tak turobno dersite, kde vendar vasha navada drugach je veszelomu biti.

Szlavoljub.

Chizto szem sze premenil, prav imash, — ali i imam zrok saluvati sze.

Szvojko.

Bash mi sze vidi kak da bi sze pri vcherashnjih gozteh vsza vasha veszelozt pojela, i popila bila. — Kaj vasz na tuliko trapi? —

Szlavoljub.

Iztina je, vcherashnji i zadnji bojne igre *) dan jeszu mi mir mojega sivlenja vzeli.

Szvojko.

O! proszim vasz, onog' dana mi najte niti zpomenuti. — Miszlil szem, mech mojega Szlavoljuba bude chuda chinil; i nut! niti jedenput v'red vojujuchih ztupil ni je.

Szlavoljub.

Ne szudi prenaglo, poszluhni, zakaj tak dogodilo sze je. — Moje oko, na pogledu vnosine senzkih glav seljno paszech sze, zpazishe jednu divojku, koja vu lepoti angel beshe. — Ona, kak chul szem, bila je odluchena za razdelenje cene harca, — ali najenkrat szudci premenili szu volju szvoju, i ova dika bila je drugi odszudjena. — Zgubil szem volju, i niszem vojuval.

Szvojko.

Iz toga josh zrok vashega saluvanja nezpoznavam.

---

*) Waffenspiel, Turnir.

Szlavoljub.

Pitam za njeino ime, i preszenetilszem sze, — ar chujem, da je Ljudmila kchi kneza Ztermogorzkoga, koj kak znash moj naj vekshi nepriatelj jezt.

Szvojko.

Ona, od koje vitezi vchera pri obedu tak vnoga lepa dugovanja povedali szu?

Szlavoljub.

Ona je, — ona! viteska divojka! zakaj njein pogled moral je mir szerdca i szrechu sivlenja mojega vzeti? — Szvetuj ztarche! kak nju videti? kak zadobiti budem mogel? moja mora biti, ali ja mertev!

Szvojko.

Zpriateljete sze predi z' Radbudom, onda more kaj biti.

Szlavoljub.

Jeli shtimash? — ali szerditozt njegva, kak navaden je rechi, proti meni je neizbriszljiva.

Szvojko.

Obchuvaj Bose! — Morati je zkushati; nebi bilo poshteno chloveku, koj drugoga nikdar zbantuval nije, priateljztvo

zkratiti. — On vasz proszil ne bude, zato prichmete vi, koj zte mlajshi.

Szlavoljub.

Szegurno na tuliko ponizil sze ne bi, ali dobichek je Ljudmila, za nju meni nikaj nemoguchno ni je. — Ali kak dojdem vu Ztermogoru, kada mi je zkratjeno priztupiti? —

Szvojko.

Vu opravi putnichki lehko v' grad dojdemo, i njihovu miszel proti vam zezvemo. — Vi budete gledeli, da z' Ljudmilum govorite, z'tem odidemo. Ako dobro od vasz miszle, — no onda — szamo mene poshljete tam, i vadljamo sze, da vasz pomirim.

Szlavoljub (veszelo.)

Szvojko! ako to szrechno zide, ako Ljudmila bude moja, onda naj lepshi mojeh gradov budi tvoj i tvojeh odvetkov imetek!

Szvojko.

Vasha szrecha, bude moja placha. — Verujte meni, da chutenje drugoga szreche zrok biti, vnogo szlajshe i vugodnejshe zvoni, kak vszi penezi.

Szlavoljub.

Verni ztarche! Znam, da vesz moj imetek, bogatztvu szerdca tvojega niti blizo ne dojde (k'njemu ztupi, i rame mu potreptje) ali zato vendar Szlavoljub nezahvalen ne bude. (odide).

Prizor drugi.

Szvojko szam.

(za njim gledech.)

Viteskoga szerdca mladenec, chizto razluchen od szvojeh pajdashov, — vnogo tihejshi, i mirnejshi, kak drugi vezdashnji vitezi. — Da bi njegov otec tak tih, i miren bil, tulike nepriatelje szebi i szvojemu szinu prizkerbel ne bi; — ali naglozt. — Tak, kajti jedenput ljudi kneza Ztermogorzkoga na nashu ztran v'lov doshli szu, vsze kopove njihove je dal potuchi; — na to knez Ztermogorzki na tuliko razljutil sze je, da naj vekshi nepriatelj kneza nashega poztashe; — kaj tulikajshe, dok pokojni sivel je, verno je zpunil, i vezda, kak videti je, nepriateljztvo proti szinu ponavla. — *Za* szegurno, ako mu Bog mosgjane ne zmekcha, teshko nash poszel dober konec imal bude. — Med-

temtoga zaupajmo sze v'Boga, i ne zdvojmo taki. On je, koj vu szvoji mudrozti vsza ravna, (odide na levo).

Prizor tretji.

Boromir Orusinzki, i Szlavoljub Oborgradzki, (dojdu.)

Boromir.

Budi veszel moj Szlavoljube, z'turobnoztjum nikaj ne zadobish! — Hitro k'delu, kaj nakanil szi chiniti, chini; zazto nikaj shtentati sze naj, ar Zlobor Magjarevich verno sznubi ztarejshe, da mu Ljudmilu za tovarushicu dadu, i kak bash vezda chulszem, vre njihovo dopushtjenje ima.

Szlavoljub (chudech sze).

Jeli moguche? — Kaj to govorish? — To ne more iztina biti! Zlobor meni to ne bi bil zamuchal. — On i ti jezte jedini, koje iztinzke priatelje imenuvati morem.

Boromir.

Velim ti, da nad mojim izgovorom dvojiti naj, szegurno znam, da iztina je, kaj govorim.

Szlavoljub.

Ha! szram ga budi malovrednjaka! znano mu je, da Ljudmilu goruch ljubim. Kakti priatelj Radbuda obechal mi je na pomoch biti, — i nut! — himbeno podkapa szrechu moju. Zato hitro k' knezu tam, da vkanljivca delo josh vu pochetku prevernem.

Boromir.

Szamo ne tak naglo, ti zaljubleni chloveche! Pazi sze, da ljubav tvoja chizto szlepa ne bude. Iztinzki govorech, ova ljubezljivozt je takovo dugovanje, koje sze vitezu niti ne priztoji.

Szlavoljub.

Szerdce ljubavi vszevdil zaperto, nikaj chlovechanzkoga vu szebi nema.

Boromir.

Zaizto, lepo szudish od mene.

Szlavoljub.

Ne prevech zlo, moj Boromire! joshche pravu niszi nashel.

Boromir.

Takovu, ako Bog hoche, niti nashel ne budem.

Szlavoljub.

Ti szi anda glaszovit mus, vekshi josh od onog' neizmernoga sen nepriateljaArzenia. Bude vendar jedna tebe, kak i njega obladala.

Boromir.

Nechu sze duse pregovarjati. Nakanenje moje je, sen sze habati; Vu oztalom zaztanovitujem te, da Boromira mech vszaki hip pripraven je za Szlavoljuba mojega vojuvati. (ruknju sze, i odidu obodva).

Prizor cheterti.

Szoba vu Ztermogori.

Ztaniszlava i Ljudmila (dojdu.)

Ztaniszlava (karajuch.)

Ja pod nikakov nachin terpela ne budem, da ti ov cherleni zobunec noszila budesh, — ovo nepriztoji sze, — ochiveszno znam, da po ovakvi shegi opravu nijedna divojka nasheg' plemenitoga pokolenja noszila ni je.

Ljudmila.

Draga mati! em niti ja doszada noszila niszem, ali —

Ztaniszlava (v'rech padnuch).

Kaj ali? — To szu ztanovito oztanki od zadnje bojne igre; znam da ti sze je koj vitez z'cherlenum szvitum dopal? —

Ljudmila.

Zaizto zgadjati jako dobro znate; — kaj budem tajila? — mladi Szlavoljub knez Oborgradzki mi sze je dopal, i kajti njemu cherlena szvita tak lepo ztashe, nakanila szem zkushati, kak sze meni cherlena bója *) bi priztojila.

Ztaniszlava.

Za vezda jako zlo jeszi zebrala, ar Szlavoljub je nash naj vekshi nepriatelj; njegvo ime pred otcem niti napervodonezti ne szmesh, — i drugach tulikajshe, divojka, koja vre odluchenoga mladenca za tovarusha ima, za drugemi gledeti ne szme.

Ljudmila.

Zakaj je nepriatelj? — kajti otec je bil, jeli anda i szin biti mora?

Ztaniszlava.

Tak je. Szin odvetek je otchinzkoga

*) Farbe.

imena, gerba, *) imetka, poshtenja, neposhtenja, z'rechjum, vszega.

Ljudmila.

Zato izto proszim vasz, dopuztete mi ovo jedino, kaj me na njega zpomina, nosziti.

Ztaniszlava.

Zakaj ne vgasznesh izkru, koja nikdar plamnuti ne szme? — 'Vu klici mora sze tern zkoreniti, da k'drevu zrashtjen orusju kerchitelja ne szuprotztavi sze.

Ljudmila. (saloztno).

Ah! Bog vidi tusno szerdce moje! — ja Zlobora ljubiti ne morem. — Chutim, da ljubav proti Szlavoljubu vu szerdcu mojem zadushiti ne morem.

Ztaniszlava.

Budi zpametna, moje dete. Ne poznash Szlavoljuba, ne znash jeli te ljubi. —

Ljudmila.

O! za szegurno ljubi! — videla szem, kak njegvo oko seljno na meni pochivalo je, — onak ne gledi mladenec na divojku, kojega szerdce goruch ne ljubi.

---

*) Wappen.

Ztanisslava.

Poztavimo, da te ljubi. Dika i hrabrenozt mora kinchiti onoga, koj tebe zadobiti hoche. Kak mi sze pak vidi, ovaj mladi vitez nima pravu volju mech paszati. Zadnjiput — chuj szamo, velim ti, zadnjiput pri bojni igri niti jedenput vu red vojujucheh ztupiti ni sze podupal. To sze je Zlobor drugach dersal, — on bil je obladavec vszeh.

Ljudmila.

Proszim vasz, hrabrenozt Szlavoljuba ne kudete. Pokazal je nju vu dalechnjem orszagu krivoverčev, i v' vnogih iztinzkih bojeh; — na ovu pako igru orusja zaizto vnogo gledeti ni je.

Ztaniszlava.

Ej kak mudra szi ti! — i to najenput vezda. — To pervikrat od tebe chujem, koj igrati ne podupa sze, on vu iztini josh menje valal bude. Za vezda ti pak tuliko povedati morem, da Szlavoljuba oztavi.

Ljudmila (turobno).

Tak nikde pomoch? — chizto szem oztavljena? — vi, ljubljena mati pomoze-

te, szmilujte sze nad menum! — (mater ogerlech) Pomozete! ar zaizto zkorom bude keszno!

Ztaniszlava

(zvine sze polahko 'z njeinog' naruchaja.)

Zaupaj sze vu Boga, moja kchi, on pomogel bude. — Szama szi videti mogla, da Zlobora odurjavam, — ali volja mojega Radbuda je nepremnljiva; kaj za te vchiniti morem, zaizto zapuztila ne budem. — (chuje sze vani koracati) Chuj — ide otec tvoj — bolje bude, da te vezda ne vidi, — hodi moja Ljudmila, hodi.

(odide turobno na levo.)

Prizor peti.

Radbud knez *Ztermogorzki* (dojde szerdito, za njim) *Zlobor Magjarevich.*

Zlobor.

Jeli niszem vam prav povedal? da szu njegvi ljudi.

Radbud.

Zaizto prav zte povedali; — ali fantiti sze hochu, na moju dushu, ztrashno! — (k' Ztaniszlavi, naglo) kaj ovde delash?

Ztaniszlava.

Tebe moj tovarush selela szem videti; kaj te szerdi? kaj je? —

Radbud.

Sene vsze znati nemoraju! — Bash miszlish imam volju, tebi pripovedati.

Ztaniszlava (k'Zloboru).

Povedjte vi Zlobor meni, kaj sze je dogodilo?

Zlobor.

Dobroga szuszeda Szlavoljuba ljudi, lepo gozpodarili szu vu dersavi kneza, preharili szu dobro pepelare, i nje vu vuze odpelali.

Ztaniszlava.

To za szegurno od Szlavoljuba ne dohadja, on vszikdar nam dobro hoche.

Zlobor.

Jezte chuli vitese?! (szmeje sze) dobra gozpa, vszakoga blisnjega ljubi, i brani.

Radbud.

Meni sze vidi, da mladi josh gorshi bude od ztaroga; — ali z'ovem budem

zkorom gotov. (oshtro k'Ztaniszlavi) Ztaniszlavo! ja selim, da odidesh.

Ztaniszlava.

Zdrav budi moj tovarush. (odide).

Prizor shezti.

Radbud knez *Ztermogorzki*, *i Zlobor Magjarevich.*

Zlobor.

Rekli zte predi, da z'mladim zkorom budete gotovi, velim vam, da je mladenec, kojemu med vszemi vitezi para ni je.

Radbud (gizdavo).

Miszlim vendar, da Radbud knez Ztermogorzki njega obladal bude! — kaj vi szudite? —

Zlobor.

Ni malo ne dvojim. Nego poszla budete imali, dok ga potlachite.

Radbud.

Budemo videli, jeli taj poszel tuliki bude.

Zlobor.

Chujte szada, kaj vam povem. Zadnjiput kad pri Szlavoljubu bil szem, valuval mi je, da vashu kcher ljubi, zato zpriateljiti sze je nakanil z'vami, razmeva sze, dok nju szamo jenput dobi. — Mene je proszil, da ja kakti vu vashi hisi prijet, za njega, kde kaj morem, vu tom poszlu vchinim. Priateljzki anda vasz opominjam, da sze ga chuvajte, ima, kak mi sze vidi, veliku selju za vashim imetkom, koj po kcheri zadobiti upa sze.

Radbud.

Dobro da znam. Vre mu ja volju z'menum ozetiti sze vzemem.

Zlobor.

To szem szi taki miszlil, (prilizavajuch sze) Niti ne shtimam, da tak djedjeren vitez, kakov zte vi, rech szvoju ne bi dersal, nili? — Ljudmila bude moja?

Radbud.

Prez vszake dvojmbe. Vrednejshega viteza za nju ne nahadjam. (ruku mu poda) Josh ove dane budem imal veszelje, vasz mojega szina imenuvati.

Zlobor (veszelo.)

Moj otec! —kdo onda vu szrechi meni bude jednak.

Radbud.

Dozta od toga, szerditozt moja mene drugam zove, nemir mojeg' gizdavoga szuszeda moram kashtiguvati.

Zlobor.

Prav imate, niti naj menjshe dugovanje prepuztiti sze ne szme, ovi ljudi i onak jeszu jako prevzetni.

Radbud.

Za vezda ztanovito dusen mu nechu oztati! (zove chesz vrata) Ivan!

(szluga dojde.)

Radbud (k'szlugi)

Naj sze mahom moj konj oszedla, i jeden kup vojakov pripravi. (oshtro) Mahom velim, ov hip budemo odjahali. (szluga odide) Vi moj vitese budete medtemtoga chuvar mojega grada.

Zlobor (nakloni sze.)

Dok sivem.

Radbud.

Na zkorom vidimo sze. (odide.)

Zlobor.

Veszeli sze Szlavoljube! dobro idu dugovanja. (odide.)

Prizor szedmi.

Szoba kluchara, vu Ztermogori.

(Od zada pri zidu na ztolu ztoji kerletka, vu njoj je golub, *Jela* i *Ljudmila* mu hranu davaju.)

Jela (vodu natochi v'kopanjicu, i v'kerletku dene.)

Na, na! pij moj golub, daj ti Bog sedju.

Ljudmila.

Puzti i mene; ti szi mu pilo dala, ja mu moram jelo dati. (da mu.)

Jela.

Daj mu szlobodno, daj, morash ga k'szebi privuchati; more biti, da ti ga bude treba.

Ljudmila.

Kak to razmesh? kak mi ga bude treba? (zapru kerletku i idu naprej.)

Jela.

Lepo. Tvoj Szlavoljub ako k'tebi ne

bude mogel, ovoga goluba mu damo, po njim ti lizteke more poshiljati.

Ljudmila.

Kaj to govorish? moja Jela! kdo bi njega navchil lizte noszititi, (turobno) O! Szlavoljube — o! ne zovi mojega, to nikdar ne bude!

Jela.

Vuchiti ravno ga ne bude potrebno, ar vre vnogog' lizteka v'szvojem klunu je preneszel, kak mi je otec povedal.

Ljudmila.

Zaizto? tak zna? to je lepo. More biti, ah! ali kaj miszlim, — ako vendar haszen bi mu vzeti mogla (veszelo) Szlavoljube! ja chutim, da szrechni budemo!

Jela.

O! kak javchesh za njim, a da ti vezda szim dojde, bi sze dala tri vure predi prosziti, nek bi mu szamo rekla, da ga rada vidish.

Ljudmila.

To je vre nasha navada. — Gizdozti senzki dopada sze, kada musku glavu pred szobum proszechu, i szebe tak seljno gledechu vidi — jedno malo bi me i

szram bilo; znam, da niti ti drugach vchinila ne bi.

Jela.

Zaizto nebi. To mora naj lepshi hip nashega sivlenja biti, kada tak lepoga mladenca goruch ljubechega, pred nami na kolenah vidimo; onda bi mu sze mahom na vrat hitila, i z'kushci ga zadushila. —

Ljudmila.

Glej nju szamo; kak to govori? Bi te zkupo prodal, ki te ne bi poznal.

Jela.

O, szamo ti muchi. Josh moj golub kreljuti zgubi od guztog' prenashanja liztov.

Ljudmila.

Prez vsze shale, ako morebiti vendar bi bilo potrebno, ja miszlim, da sze na te zanezti morem.

Jela.

Bi me zaizto zbantuvala, da nad iztinitoztjum mojega priateljztva dvojish.

Ljudmila.

Znam moja Jela, da me iztinzki ljubish, oprozti, szamo shalila szem sze. Kaj ti veszeloga povedati morem, da mati mo-

ja ljubavi moji proti Szlavoljubu ni je zevszema szuprotivna.

Jelą.

Z'tem bolje. Dok szamo on szam dojde, vsze sze onda oberne.

Ljudmila.

Miszlish da szam dojde? Bi, i ne bi selela, ar je jako nagel moj otec, — bi moglo zlo ziti.

Jela.

Da doshel bude, niti ne dvoj. Kaj sze pak otca tvojega dotiche, ne miszlim, da bi sze na tuliko zabil, i njemu kakti goztu szvojemu kaj salnoga vchinil.

(chuje sze Zlobor vani govoriti.)

„Hodte szim Lomovrat, imam sze nekaj szilnoga z'vami zpominjati."

Ljudmila.

Chuj Zlobor ide! vezda idem, zdrava budi moja Jela! (odbesi na ztran.)

Jela.

Bog z'tobum!

Prizor oszmi.

Zlobor Magjarevich, i *Lomovrat* (dojdu.)

Lomovrat.

Kchi moja, kaj mudish? hodi na tvoje poszle. Ako kdo za me pital bude, reci, da me ni doma.

Jela.

Razmem moj oteç. (odide.)

Lomovrat.

Vezda szmo szami, kak ztoje vasha dugovanja vitese?

Zlobor.

Do szada josh dobro. Lehko mi je bilo za peneze najti ljudi, koji pepelare kneza jeszu jedno malo zklopali; podvuchil szem je na dalje, da ja z'Radbudom dojdem, i kad jednoga zmed njih vlovim, naj valuje, da je szluga kneza Oborgradzkoga. I tak bilo je. — Nakaj, to sze razme, Radbud jako razlutil sze je; ali vendar kak mi miszlili szmo, njemu boj nazveztil ni je. Zato nekaj drugoga zmiszliti moramo.

Lomovrat.

Lehko sze kaj najde. (miszli.) — Znam

kaj. Vi odjashete v' Oborgrad, i Szlavoljubu povedjte, da Radbud ni je tak jako, kak szi on miszli, ljut, i ako Szlavoljub k'njemu bi doshel, da bi sze lehko pomirili. — Morete josh povedati, da ga Ljudmila jako ljubi, i videti seli; onda szegurno znam, da szim dojde. Kada jenput ovde bude, z'Radbudom sze zeztane, onda mu sze Bog szmiluj!

Zlobor.

Dobro! viteski! to na nikakov nachin nasz vkaniti ne more. Nego za vezda josh ne bi selel, da sze Szlavoljubu kaj pripeti, razmeva sze, neprilichnoga — na njega bude mochi krivnju hititi. — Em razmete? kaj hochu rechi.

Lomovrat.

Hm — razmem — miszlite (malo tihejshe) Radbudu, — kaj ne? szvetju —

Zlobor (ogledne sze tiho.)

Vgasznuti; — z' Ljudmilum drugach siveti ne morem; da tuliko bogatztvo nima, nikdar za tovarushicu ju jemal ne bi. Onak ako Radbuda ne bude, vu njegoveh gradeh ztanuvati budem mogel, moj bude onda vesz njegov imetek!

Lomovrat.

Tak, tak — i toto szi lehko pomoremo; — v'iztom bojù, ako ne predi kneza 'z szveta zpraviti moremo; do onog' vremena vre nam josh kaj na pamet dojde.

Zlobor.

Ztarche! vi budete Bogu rachun davali za zlochine moje, àr vi meni szvetujete; ja nìkaj ne delam, szamo da tolnache vashe zvershavam.

Lomovrat.

Dajte szi mir, vezt moja gliboko je zazpala, niti tak hitro zbuditi sze ne more.

Zlobor.

I ja szudim, takovoga kaj miszliti je bedazto; chlovek szi pomore, kak more. — Kada nam jenput Radbud ne bude v' putu, onda i Szlavoljuba lehko vugnemo. Njegov i Radbuda imetek — vesz vu moji ruki, ha! kak szvetla i koriztna je to buduchnozt, onda z' nijednim kraljem menjal sze ne bi!

Lomovrat.

Szamo zpametno treba je tirati poszle, i szegurno dojdemo k'cilju.

Zlobor.

Chizto vasz poszluhnul budem, onda miszlim, da pod obrambum takovoga meshtra zabluditi ne morem.

Lomovrat.

Szeda je vre moja glava, ztari szem ja malovrednjak. — Nego hodte, hodte vezda k' Szlavoljubu, kratko je vreme, haszen mu sze vzeti mora.

Zlobor.

Ne zkerbite sze. — *Z'* Bogom.

(odidu na razluchne ztrani.)

Zaztor opadne.

Zpeljavanje drugo.

Prizor pervi.

Lozovna okolica. Na levo, na jedni pechini vidi sze ztran grada Ztermogorzkoga.

(*Szlavoljub* knez *Oborgradzki*, i *Szvojko Radobojzki* dojdu od deszne ztrani, obodva vu putnichki opravi, za njimi vu daljini ide szluga, shishake dva, i kepenjke noszechi.)

Szlavoljub.

Szamo zpametno moj Marko! prevlechi sze vu lozu na drugi ztrani grada poztavljenu, onde na nasz chakaj; chuvaj sze, da te nikdo ne zpazi. (szluga odide na levo.) Blizo jeszmo meztu nashega cilja. O! kak vugodno je blizo biti onemu meztu, vu kojem ljublena nashega szerdca ztanuje! on izti zrak dihati! z' njum zkupa ztanuvati mochi! mora radozt nebezka biti! — (gledi na grad.)

Szvojko.

Polahko! polahko! premiszlete, da sze prepovedati moremo, da vasz kdo vidi; — z'mirnim szerdcem morate vi iti, vtishete za chasz chutenja vasha.

Szlavoljub.

Ha! kak hoche tvoje za ljubav nechutljivo merzlo szerdce mene podvuchati! ztrah te je, da sze ne bi prepovedali? szlobodno. — Kaj mech moj nimam pri meni? Kaj shtimash, da ja za Ljudmilu vojujuch ztotine obladal ne bi? — Zpraviti hochu vsze szluge i vojake moje, prevernuti grad! z'mechem v' ruki nju zadobiti!

Szvojko

I od kadecheh ogorkov i podertinj grada, vmorjeneh ztarejsheh, vi njein vmoritelj i zgrabljivec imetka hochete tugujuche dete za tovarushicu pelati?! — Premiszlete! kam vasz je nagla selja odpelala? kaj to govorite?

Szlavoljub (preszenetjen poszlusha, gliboko zdehne, i Szvojka za ruku prime.)

Prav imash ztarche! niszem bil prav pri szebi, jeli moresh oproztiti? moch ljubavi chizto me je prevzela.

Szvojko.

Chujte, predi nego idemo; — vugodnoga nikaj ni je, ali znati morate. Denesz v'jutro jeszu pepelari kneza Ztermogorzkoga polovljeni, i premiszlete szamo tu zlocheztochu, oni okrutni tolvaji valuvali szu, da szu od vasz to vchiniti v'putjeni. Morete szi miszliti, da szerditozt Radbuda proti vam josh veksha je.

Szlavoljub.

Tak anda josh i to? kada jenput neszrecha mene pregajnati preztane!? — O! Ljudmila! Ljudmila! zmir nove i nove preprechke poztavlaju sze mojemu priblisavanju! zadnjich budesh ti meni nedoztigljiva! — kaj bude chiniti?

Szvojko.

Miszlim, da od puta, koj szebi naprvo vzeli jezte, odztupili ne budete! — Ali zte sze tak jako preztrashili? Zmiszlete sze, kaj Zlobor vam povedal je, da knez Radbud na vasz na tuliko ne ljuti sze, i da pripraven je, vashe priateljztvo prijeti.

Szlavoljub.

Iztina, to mi je povedal, zato hitro k'poszlu! Ti Bose! koj dobre chine lju-

bish, budi na pomoch mojemu dobro chiniti selechemu szerdcu. Hodi Szvojko! hodi!

Szvojko.

Idemo vu ime Bose.

(odidu na levo.)

Prizor drugi.

Szoba vu Zlermogori.

Jela i *Ljudmila* (dojdu.)

Jela.

Veszeli sze! raduj sze! szmej sze! doshel je, doshel! — zaizto Ljudmila, videla szem ga, lep mladenec.

Ljudmila.

Kdo je doshel? Jeli ti sze je pamet zmeshala? govori!

Jela.

Kdo? — kak moresh tak zpachno pitati? kdo bi doshel? Szlavoljub je doshel.

Ljudmila (veszelo.)

Kak to znash? kdo ti je povedal? kde szi ga videla? govori.

Jela.

Vezda bila szem vu predvoru, i vide-

la dva putnike dojti, jednoga ztaroga, akoprém i on drug veliku bradu imal je, ali znam da mu nikdar zraszla ni; — mora on biti, szamo nezpoznanljivoga hoche szebe vchiniti.

Ljudmila.

Kajti prav ne znash, moja Jela, bolje bi bilo, da nikaj niti povedala ne bi. Szamo za kratki chasz szi me razveszelila, da vezda josh turobnejsha biti moram.

Jela.

Ne salozti sze, ako prav znati hochesh, chuj; jeden szluga nash ztari, koj putnike te vidishe, meni povedal je, i zaszegural, da Szlavoljuba mahom zpoznashe.

Ljudmila.

Ah Jela! kaj bude? kaj 'ztoga zide? jeli ga budem videla? O! moj Szlavoljube! koliko saloztneh hipov jeszi meni zadal! jeli budesh kada moguchi to z'ljubavjum tvojum meni nadomeztiti?

Jela.

Ja chu ga poizkati, i ako priliku najdem, mu prisheptnem, da k'tebi naj dojde, da z'njim govoriti selish.

(hoche odbesati.)

Ljudmila.

Ne za volju Bosu! Jela! — ako me i malo rada imash, to ne vchini. Ako szerdce njegovo k'meni szi seli, ztanovito szam priliku izkał bude k'meni dojti. Al zakaj od toga zpominjamo sze, Bog zna, kde je Szlavoljub? i kud sze shetje?

Jela.

Dobro kad nechesh, mene kriviti naj, ja pripravna bila szem tebi szlusiti.

Ljudmila.

Hvalim ti za to. Vezda idem vu vert, — ni mojem punim perszam ovde zraka, pod biztrim nebom hochu chutenja moja naravi zruchiti.

Jela.

Hodi, hodi! razveszeli sze malko.
(odidu na razluchne ztrane.)

Prizor tretji.

Palacha v'Ztermogori.

Ztaniszlava, Szlavoljub, i *Szvojko* (dojdu.)

Ztaniszlava.

Szamo nuter moji pobosni ljudi, k'nam vszakomu putniku szlobodno je dojti.

Szvojko.

Bog vam plati, dobra gozpa. Ztermogora vre od nekda je prebivalishtje dareslјivozti.

Ztaniszlava.

Dusnozt bogatejshih je, da ztranzke doztojno primu, i njim podvore. — Ali povedjte moji ljudi odkud zte?

Szvojko.

Ne dalko od ovud, 'z dersave kneza Szlavoljuba.

(Szlavoljub nemirno na Ztaniszlavu gledi.)

Ztaniszlava.

A to je nash szuszed, ne poznam ga, kak chujem od tovarusha mojega, veliki je nash nepriatelj, — i to szamo od njega chujem, ar morem rechi, da drugach povedano mi je, da Szlavoljub je viteski mladenec.

Szvojko.

Tuliko znam, da je nash dober gozpon, i da ga vszi ljubimo.

Ztaniszlava.

Odperto valujem, da bi selela konec ovoga jala, i nazloba videti.

Szlavoljub.

To je tulikajshe jedino Szlavoljuba seljenje.

Szvojko.

Ali vash tovarush, kak chuti je, njega jako odurjava?

Ztaniszlava.

Zaizto jako, niti ime njegvo ni szmeti napervo donezti, ar taki razljuti sze.

Szvojko.

Chudnovito, kak chlovek vu oztalom viteski, szerditozti tak nepravichni zevszema povdati sze more.

Ztaniszlava.

I ja to velim; visheput vre zkushala szem njega vkrotiti, ali do szada mi ni bilo moguche. — Zkorom szem zabila, moji ljudi, jezteli sedjni i lachni?

Szvojko.

Ako tu miloshtju imate, tak proszimo szamo za kupicu vina.

Ztaniszlava (zove chez vrata.)

Vina doneszete, za ove putnike. (dojde nazad) Budete oproztili, da polek navade moja kchi vasz podvorila ne bude, ar ni je gore, dole je vu vertu.

(Szlavoljub nemirno okolo gledi.)

Szvojko.

Nikaj żatò, śal nam je zadnjich da nemamo szrechu gozpodichnu videti.

(szluga donesze vino.)

Ztaniszlava.

Chizto je razluchna, i komaj szebi zpodobna, zmirom salozti sze, i vezda na vertu szedi, i tuguje.

(Szlavoljub da genjenje szvoje zakrije, chashe natache.)

Szvojko.

Tak ni je szrechna? kvar, kada tak mlada ztvorenja naj lepshu dobu sivlenja szvojega veszelo vsivati ne moru.

Ztaniszlava.

Otec śeli, da sze z' Złoborom zaruchi, ona pak njega ne ljubi, nego drugoga.

(Szlavoljuba obraz kase veszelje.)

Szvojko (vzeme kupicu.)

Za boljshu szrechu vashe gozpodichne!

(Szlavoljub vszeme chashu i zpije.)

Ztaniszlava.

Lepa hvala.

Szvojko.

Ne moramo zdvojiti, josh sze vsze na dobro obernuti more.

Ztaniszlava.

Nikakvo upanje nimam; josh ove dane seli moj tovarush.

Szlavoljub (naglo.)

Josh ove dane?

Ztaniszlava.

Tak je. Ali pijte moji ljudi, pijte. (Szvojko szi natochi, i zpije.) Vi nechete, kak vash pajdash? (Szlavoljub muchech nakloni sze, i zahvali.) Vam pobosnim ljudem znam, dopalo bude sze, nashu cirkvicu gledeti, lepa je, i vredna, da ju vidite.

Szvojko.

Ako tak dobri hochete biti, bude nam drago.

Szlavoljub.

Oproztite plemenita gozpa, ako z'vami ishel ne budem; veliki priatelj szem ja cvetja, dopuztete, da vu vert iti szmem.

Ztaniszlava.

Kak je vasha volja. Tak idemo mi dva szami. (Ztaniszlava odide, za njim iduchi Szvojko Szlavoljubu prisheptne.) Szamo zpametno, da vasz Radbud ne vlovi.

(odidu.)

Prizor cheterti.

Vert vu Ztermogori.

(*Ljudmila* szedi i jednu cvetuchu rosu premishljava. Kesznejshe dojde *Szlavoljub*.)

Lepa rosa, kak veszelo cvetesh! kak lep pogled zavdajesh oku chlovechemu! kak vugodna je duha tvoja! mochno vlechesh ljudi k'szebi! — I nut! kak hitro te oztavi, koj prenaglo tebe poprime! Nabode sze na tern tvoj, i ne gledech na lepotu tvoju hitro obraz od tebe odverne, i na te szerdi sze! — O! szrecha chlovechanzka! da tebe ljudi, kada tak lepo njim cvetesh, i vugodna tvoja duha nje ljubezno poziva, tak naglo poprijeli ne bi! — Ar na jedenput kada sze pri cilju biti miszle, na suhke terne neszreche i salozti ztrashno nabodu sze! — Moj Szlavoljube! jeli i z'nami neszrecha tak gorko bavila bude? kada jedenput meni priblisaval budesh sze? od ovog' saloztnoga ztalisha mene oszlobodil. (Szlavoljub dojde polahko, — zkashla sze, Ljudmila ogledne, i ztane sze preztrasheno.) Ah! kdo je to!

Szlavoljub (naprej dojduch.)

Nikaj sze mene plemenita gozpodichna ne bojte. Zaizto 'z zlocheztoga 'zroka

szim doshel niszem. (hiti bradu i shkerlak.) Ja szem Szlavoljub knez Oborgradzki, jedina selja vasz videti, i z'vami govoriti, szim me je dopeljala

Ljudmila (zmeshano.)

Oproztete vitese! ja ne szmem z'vami ovde govoriti! — Moja mati i otec to ne dopuzte.

Szlavoljub.

Ne zkerbite sze zato, vasha mati z'mojem pajdashem vu cirkvicu je odishla, vash otec pako ni je doma, anda prez ztraha govoriti moremo. — Ljudmila! ljubljena Ljudmila! ne znate vi, kakvo chutenje od dneva zadnje bojne igre v'meni zbudili jezte! Szamo vasz i zmirom vasz videl szem, nikak kip vash 'zmojega szerdca zbriszati niszem mogel! — V'szerdcu nemiren, k' vam szilil szem, da vam valujem, da vasz ljubim! neizmerno ljubim! — (klekne) O! govorete! kaj sze upati morem?! Od vasz viszi szrecha sivlenja mojega! —

Ljudmila (zdigne ga szramesljivo.)

Plemeniti vitese ztanete sze! za ime Bose! moj otec — ah moj otec —

Szlavoljub (ztane sze.)

Ha! tak vszikde Radbud, on vszikde

v'put meni ztati mora, on mora biti zrok moje neszreche?! — Ne vzemite mi vendar upanje, vashu ljubav i kada zadobiti mochi! — Vi muchite? O! proszim vasz govorete! — ali vre ljubite drugoga? — Zlobora? (Ljudmila turobno z'glavum ztresze) Ali miszlite da ja vasz vkaniti hochem? Nad szvetim pepelom mojega otca, chez nevmerteljnozt dushe moje vam priszisem, da chizta i szveta k'vam je ljubav moja; da —

Ljudmila (v'rech padnuch.)

O! ne preklinajte sze tak ztrashno proszim vasz! (ruke zklopi i k'nebu gledi.) Ti Bose, koj vidish i poznash szerdce moje, oprozti! ako volji otca mojega szuprotivno baratala budem! moram szledeti chutenje, koje meni zaszadil jeszi. (k'Szlavoljubu.) Ljubim vasz vitese! Za vasz navek ovo szerdce bije!

(ogerle sze.)

Szlavoljub.

Ljudmila! moja Ljudmila! komaj moguch szem szrechu moju podnezti!

Ljudmila.

Vidish (na cherleni zobunec kazuch.) od kad tebe videla szem, ovo noszim, kajti

i ti moj Szlavoljube onda cherlenu szvitu noszil jeszi. (Szvojko dojde i na pol tiho veli) Za volju Bosu besete! knez Radbud ide.

Szlavoljub (ne pazech na to, odpre halju szvoju, i modru szvitu kase)

Ja pak modru szvitu od onog' vremena noszim, kajti ti modru boju noszila jeszi. (Pri Szlavoljubu zadnjih recheh dojde Radbud, i poszlusha, potlam naprej ztupi, za njim szluga.)

Prizor peti.

Radbud knez *Ztermogorzki*, *Szlavojub* knez *Oborgradzki*, *Szvojko Radobojzki*, *Ljudmila*, i *szluga.*

Radbud.

Tak zaizto lepo! Ljudmila z'muskimi glavami szama vu vertu? (szerdito.) Kaj to znamenuje? kdo szu ovi?!

Szlavoljub (z'chaztjum.)

Ja szem Szlavoljub knez Oborgradzki, z'vami govoriti bila je selja moja. (szleche halju i v'kraj dene palicu.)

Radbud (shpotljivo.)

Razmem, razmem. (szlugi vu vuho nekaj pove.) Odneszi sze malovredna divojka

zpred-obraza otchinzkoga! plachu zaszlusenu zadobish. (z'rukum szerdito zamahne, i kase da naj odide. Ljudmila turobno na Szlavoljuba gledi, i odide, z'njum szluga.)

Radbud (szerdito.)

Prevzetni vi mladenche! kak podztupilizte sze vu moj grad dojti?! znajte da vasz 'z celoga szerdca odurjavam!' (Szvojko medtemtoga halju szleche, shkerljak i palicu v'kraj dene, szebe na drevo naszloni, i mirno poszlusha.)

Szlavoljub.

Zaizto vitese vashe pozdravlenje bi me moralo preztrashiti, i od nakanenja vam proshnju moju napervoztaviti, odvernuti. Ali zato vendar vu velikoszerdchenozt vashu zaupam sze, Vi odurjavate mene? zakaj? — Bog zna! kajti szin jeszem pokojnega kneza Oborgradzkoga?

Radbud (naglo.)

K'chemu predgovor ov? Ne miszlim da zte doshli meni navuke razdeljivat'? Da chujem proshnju vashu.

Szlavoljub.

Izti ov predgovor k'moji proshni pelja. (proszech.) Vitese! puztete jal vash proti meni, zpriateljite sze z'menum. Ako

miszlite, da vam otec moj krivo je vchinil, naplatete sze 'z mojega imetka, rad dam, kaj potrebuvali budete.

Radbud (shpotljivo.)

Zaizto?! kak zpametno zmiszljeno. Hochete mene 'z vashega imetka naplatiti? da potlam njega, kcher moju, i z'njum vsze moje zadobitę? kaj ne? — Ljudmila je zrok vashęga dohodka, znam.

Szlavoljub.

Nikdar niszem navaden bil z'lasjum po szvetu hoditi. Ne tajim, da Ljudmilu ljubim, ali pervo moje nakanenje je z'vami pomiriti szę, potlam zadoblenję Ljudmilę naj bi priateljztvo nashe korunilo.

Radbud.

Vtishete selju vashu za mojim imetkom, 'z toga nikaj ne bude!

Szlavoljub.

Ne hlepim zaizto za vashim imetkom, ar z'vekshem, kak potrebujem, Bog mene imetkom nadelil je. Ni jednoga, zvan vasz nepriatelja nimam, vchinetę, da niti vasz ne budem imal.

Radbud.

Ne bantujte me z'vashum proshnjum duse.

(szerdito.) Vkanljivec jezte, nevredni da mech viteza noszite.

Szlavoljub (josh mirno)

Plemeniti knese! ako priateljztvo moje prijeti nechete, ne szvetujem, da vashega nepriatelja me vchinite.

Radbud.

Nepriatelja? — (szmeje sze.) Kak da vekshi bi mogli biti? Od koga tuliki kvar meni dela sze? od vasz. — Vezda doshlo je vreme, vezda naplatil budem vsze, vu mojeh zte vezda rukah!

Szlavoljub.

Kak to razmete? ne miszlim, da od-hodek 'z vashega grada meni prechili bu-dete?

Radbud.

To morem, i budem vchinil. Drugo-mu jamu kopajuchi szam opal szi vu nju.

Szlavoljub.

Da vi z'menum tak baratati bi mogli, niszem szumljil. (ognjeno.) Ali van vasz pozivam vitese na szud Bosi! onde mech naj dokoncha, kdo ima pravicu.

(szleche rukavicu, i njemu hiti.)

Radbud (z'nogum rukavicu porinech.)

Szam budem szudil, nikaj od dvojharca! pre mladi zte vi za to, vuchete sze predi mech voditi; — i onak, szmert od moje ruke za vasz preòdichena bi bila.

Szlavoljub.

Vojuval szem ja! vnogomu krivovercu glavu razkolil, zaztava krisa letala je vu moji ruki na zidinah Jeruzalema, vnogiput vu vruchem harcu tekla je kerv moja! — Zato ne ztarajte sze za me, vszikdar imam djedjernozt pred szud Bosi z'vami iti!

Radbud.

Budesh ishel dechak! ali vu vuzu, kde meni vishe neprilichen ne budesh! Otec tvoj prejak bil je za me, ti niszi, terpi za njega.

Szlavoljub.

Zkushajte szamo mene zadersati; budete videli, da niszem menje jak od otca mojega.

Radbud.

Dozta hvalenja tvojega, vre mezto za te priztojno pripravlja sze.

Szlavoljub.

Ako tak je, tak pomozi, kaj pomochi

more; vsze kaj moguche bilo je, zkushal szem. Niti Ljudmila bi mladenca, kojemu poshtenje je vzeto, ljubila! — (zpukne mech.) Szam put szi napravil budem!

Szvojko (tulikajshe mech zpukne.)

Vezda ztarche! zkupchi jakozt tvoju, poztani mladenec, szloboshtjina Szlavoljuba je vu pogibelji.

Radbud (zpukne mech.)

Tak hochesh!? zaizto zadnji szat ti je zbil! (vojuju. Szvojko hoche Szlavoljubu na pomoch iti, Szlavoljub mu krichi:) Ne dva na jednoga! puzti Szvojko! (vojuju dalje. Dogodi sze Szlavoljubu Radbuda mech 'z ruke zbiti, zatem za persza ga prime, chverzto ga dersi, i Szojku veli:) Szvitu tvoju daj, bitro! (Dá mu szvitu, z'kojum Radbudu ruke zvesu i njega potlam k'jednomu drevu privesu.)

Radbud (razlutjen.)

Josh vendar vujti ne moresh, vu ruke dojdesh haharom *) tvojem!

Szlavoljub.

Za to budem ja zkerbel (vzeme mu perzten.) Ovo kakti znamenje nashega pomirenja njim kazal budem, i szegurno me puzte. (odidu.)

---

*) Henker.

Prizor shezti.

Szoba vu Ztermogori.

Zlobor Magjarevich, i Lomovrat (dojdu.)

Zlobor.

Tak zapoved zte dobili za njega vuzu prirediti? i njega vu nju zapreti.

Lomovrat.

Jeszem.

Zlobor.

Jezteli vre vchinili? jeli je zapert?

Lomovrat.

Ni je. Niti kak mi sze vidi ne bude. Dozta vremena dal szem mu, mogel je lehko oditi, navlash mudim po njega, kak mi je zapovedano z'szlugmi iti. Naj ide, bolje je za nasz, ako ovdi vu vuzi zapert ne bude. — Vezda ako Szlavoljub vujde, Radbud ne bude zamudil njega i vu Oborgradu poizkati, onda szi pak lehko priliku najdemo.

Zlobor.

Ne budeli knez Radbud kaj szumljil, ako vezda zamudite Szlavoljuba prijeti?

Lomovrat.

Preveliku ima zaupanozt vu me; lehko mi bude za moje zprichanje kaj najti.

Zlobor.

Vezda idem k'Radbudu, na Szlavoljuba ga budem malko düztil. Zutra ako Bog da, vnogo pripetiti sze mora.

Lomovrat.

Ja idem Szlavoljuba, kojega, znam, da ovde ni, lovit.

Zlobor.

Puztili zte ga szada, da potlam chverztejshe ga dersati budemo mogli. — Bog z'vami. (odide.)

Lomovrat.

I vszikdar z'vami. (ide za njim.)

Prizor szedmi.

Loza.

Szvojko Radobojzki, Szlavoljub knez *Oborgradzki, szluga,* kesznjeshe *Jela.*

Szvojko.

Hvala Bogu! da niszmo vishe med onemi zidinami. Mahom szlobodnejshe dishem.

Szlavoljub (dojde turobno, za njim szluga z' shishakmi i kepenjki.)

Ah Ljudmila! moja nepozabljiva Ljudmila! — kak blizo shtimal szem sze tebi biti! i nut! kak nemiloztivno tverda ruka odluchenja mene od tebe razdrusila je! O tusni ja, i pomiluvanja vredni! kaj bude 'z mene? z'otcem moje Ljudmile tak baratati moral szem! —

Szvojko.

Vzememo nashe shishake i kepenjke, surimo sze ovo mezto oztaviti, ni nam zdravo ovde dugo biti. —

(vzemu i pokriju sze.)

Szlavoljub.

Kaj szudish Szvojko? jeli drugach baratati mogel szem?

Szvojko.

Zaizto nizte. Dersanje vashe chizto vrednozti szerdca zpodobno bilo jezt. Poterpete, josh vsze zevszema zgubljeno ni je.

Jela (doderchi.)

Jeli ovde morem najti, kneza Szlavoljuba?

Szlavoljub.

Pred tobum ztoji, moje dete. Kaj hochesh?

Jela.

Ljudmila gozpodichna moja da vasz lepo pozdraviti, i vam poruchiti, da vu vuzu je zaperta, ako njoj piszati budete hoteli, lizt meni predajte.

Szlavoljub.

Vu vuzi? o! tusna! a ja szloboden? Ljudmila vu vuzi?! (ruke ztesuch.) Tak na onog' nekrivnoga Angela szvoju pervu szerditozt je zlejal! Szvojko pomozi bol moju noszititi, ar zaizto pod terhom njeinom poginem! — Nazad moram! nju oszloboditi, ali vumreti! o! kak szlatka bi meni szmert bila, da vu njeinom branjenju nju zadobiti morem!

Jela.

Proszim vasz, ako i malo gozpodichnu ljubite, tak ovde dugo najte shtentati sze, szam knez Radbud za vami nakanil je iti. Denesz pred vecherom dojdite szim, ja vasz chakala budem, onda mi lizt predate. Po mojem golubu, koj to dugovanje viteski razme, Ljudmili ga poshlem.

Szlavoljub.

Hvalim ti lepo dete, vszikak dojdem.

Jela.

Zdravi budite. (odide.)

Szvojko.

Vezda hodete! za ime Bose, premiszlete, da vasz Radbud ovde najde?

Szlavoljub.

Prav imash! idemo. Blagoszlov tebi mezto, koje vsze, kaj meni drago je, vu szebi zadersavash! Bog daj, da te zkorom, i vu boljshi szrechi vidim!

(odidu na deszno.)

Zaztor opadne.

Zpeljavanje tretjo.

Prizor pervi.

L o z a.

Szlavoljub knez *Oborgradzki*, i *Jela* (dojdu) (vre poztaje tmichno.)

Szlavoljub.

Moje dete oprozti, dugo szi morala chakati, to imash. (da lizt.)

Jela.

Nikaj zato, dobro zte doshli. (vzeme lizt, i zkrije ga.)

Szlavoljub.

Vidim nekoga iti; vmekni sze, da te ne zpazi.

Jela.

Ne bojte sze. Ako drugiput kaj budete imali, szamo meni zruchete! (odbesi.)

Prizor drugi.

Zlobor Magjarevich (dojde.) *Szlavoljub.*

Zlobor.

Dragi brate! kak veszelim sze tebe jedenput najti; kud hodish?

Szlavoljub.

Zdravo moj Zlobore!

Zlobor.

Kaj te ovde tak keszno dersi?

Szlavoljub.

Imal szem oszebujne poszle, moresh szi miszliti, kaj me szim vleche.

Zlobor.

A znam, znam, vezda tesko kaj zverchish; dohodek v' njeinu vuzu szamo szebi Radbud zadersashe. Chul szem, da szi ga dobro zklopal; viteski szi ti junak, miszlil szem, da tak bude.

Szlavoljub.

Moral szem, rajshi kak szebe zapreti dati. Ali kaj vezda, daj tolnach.

Zlobor.

Toga ti dati ne morem, niti ne znam, nego mech moj, i vszu moju jakozt tebi

aldujem, tebi pomagal budem, dok dishem.

Szlavoljub.

Hvalim ti, znam, da mi iztinzki dobro selish.

Zlobor.

Iz celoga szerdca. Pazi sze Szlavoljube, Radbud pripravla sze, var *) tvoj obkoliti; zato pashtji sze, da predi nek on v' tvojem varu budesh.

Szlavoljub.

Dobro da znam, szegurno doztojno prijel ga bum.

Zlobor.

Na moju pomoch rachunaj. Zaizto vreden je taj okorni i nevljudni chlovek, da mu kerzno ztepemo.

Szlavoljub.

Moresh z' menum iti, ako hochesh; selim mu pokazati, da niszem tak szlab, kak szi miszli; hodi.

Zlobor.

Vezda mahom z' tobum iti ne morem. Nazochje moje ovde vu varu tebi vishe haszniti more, kak da z' tobum idem. Mo-

*) Veste. Rech prava szlavzka ne magjarzka.

rebiti priliku bum imal k' Ljudmili dojti, kneza morebiti z' chem zabaviti, da te ne zaztigne, ali drugo kaj, chlovek ne zna.

Szlavoljub.

Tak oztani. Vchini kaj moresh, vszikdar mene zahvalnoga nashel budesh.

(rukuju sze Szlavoljub odide na levo.)

Prizor tretji.

Zlobor szam (za njim gledech.)

Hodi! hodi! ne miszlim da zahvalnozt tvoja prevelika bude. Szamo chakaj dok ti sze ochi odpru — ha! kak onda v'obladanju mojem budem sze raduval. Kad oholne ove dva viteze pogazim — njihov prepad naj bude izhod szreche moje. Szamo josh vezda himbenozt budi mi na pomoch! — Zutra ako Bog hoche neprilichnu tvoju zpravu hititi, i mene vu moji iztinitozti kazati budem mogel. (gledi na deszno) Ide Radbud, i to mu naj bude zadnji hod, kojega v' szvojem sivlenju hodi.

Prizor cheterti.

Radbud knez *Ztermogorzki*, i kup *vojakov* (dojdu.) *Zlobor Magjarevich.*

(Pod ovim prizorom tmichnejshe poztaje, tak da na koncu vre chizto tmica je.)

Radbud.

Kaj vasz ovde dersi? miszlil szem, da vi vojake vashe zkupite, i meni na pomoch shetujete, medtemtoga kak vidim, ovde mangujete.

Zlobor.

Plemeniti knez moji vojaki za vashu szlusbu pripravni, vasz vre chakaju, i to na krisanju vu lozi blizo Oborgrada. Da ja z' vami ishel ne budem, najte mi zameriti, pokehdob jedino vam za volju Szlavoljubu priatelja zkazal szem sze, zato ne bi sze priztojilo, da proti njemu vojujem.

Radbud.

Niti to od vasz ne potrebujem, na zkorom ne bude treba vam pred njim sze zatajiti. Moje nakanenje je, vezda k' njemu iti.

Zlobor.

Ali ne vu opravi putnichki v' grad zavlechi sze, kak on k' vam.

Radbud.

Z' mechem v' ruki budem putuval, kak navada vszakog' poshtenoga viteza je! Ztrashnu szvetju ovu noch nasgal mu budem, cela okolica naj zna, da Radbud je, koj nad nepriateljom szvojem fanti sze; cherlenilo sze naj bude nebo, i vsze budi sertva plamna, szamo podertine njegovoga grada zorja zutrashna pozdraviti mora!

Zlobor.

Daj vam Bog moguchnozt vashe nakanenje zpuniti. Nikaj szlajshe ni je, kak vtishenje oszvete.*) Surite sze iti, josh na putu njega morebiti vloviti morete, ni je duse kak pol szata, kaj od ovud je odishel.

Radbud (naglo.)

Kojem putom je ishel? mahom idem za njim.

Zlobor (kase.)

Ovud je odishel, ja vam szvetujem, da vashe vojake ceztum iti pushtjate, vi pako ovum ztezum blisnejshem putom iti morete. Vashi vojaki naj vasz na krisanju chakaju, onde sze njim pridrusiti morete.

Radbud (k' vojakom.)

Kak je recheno. (vojaki odidu.)

---

*) Die Rache.

Vi metemtoga moj verni Zlobore, najte chizto na moju tovarushicu, i vashu zaruchnicu zabiti. Ztari moj Lomovrat szlab je, da bi sze kaj pripetilo, grad niti braniti ne bi mogel. — Zdravi budite.
(odide na levo.)

Zlobor.

Pazi da ovu noch pre chverzto ne zazpish. — (odide na deszno.)

Prizor peti.

Loza, na okolo szu pechine. Je noch.

Szlavoljub knez *Oborgradzki* (dojde polahko od deszne ztrani, vzeme dole shishak, i pot szi brishe.)

Hvala Bogu! da szem v' moji dersavi, ali jeszemli i vu njoj szloboden? jeli dugo ovde szmem sze mutiti? Naj bude. — Narava szvoje potrebuje, njoj chlovek dusen oztati nemore. Prevech preterpel szem denesz, (shishak natla dene, i na kamen szi szedne) vishe ne morem! Dusha i telo je zmucheno! Teshko szerditozt Bosa na meni lesi! — O! da merzlo kak ova pechina bi moglo biti szerdce moje! nesrechu vu celi szvoji jakozti chutil ne bi. Kak z' vekshinum razluchen je izhodek

osznov chlovechanzkih od miszli njihove, zakaj ja to tak suhko zkushati moral szem? Ljudmila! kak ztrashno je to za ljubeche szerdce znati, da predmet szvoje ljubavi nikdar zadobiti ne more. — Boril sze budem, dok poginem, sivlenje i onak nikakvu szlazt za me nima! (chuje sze svenk mechev zatem rech Radbuda „Puztete me malovrednjaki, ja szem Radbud knez Ztermogorzki.)“ Kaj je to? Radbud? za pomoch krichi!?— (veszelo zkochi i pokrije sze.) Vezda! vezda, naj lepshi szat mojega sivlenja naztal je. Otca moje Ljudmile oszloboditi morem, (zpukne mech.) hitro na njegvu pomoch! (odide.)

Prizor shezti.

(za mali chasz.)

Radbud knez *Ztermogorzki*, i *Szlavojub* (obodva z' golemi mechi dojdu.)

Radbud.

Vredni muse kdo zte vi? vam zahvalim sivlenje moje.

Szalvoljub.

Po rechi mene lehko zpoznali budete.

Radbud (chudech sze.)

Na moju dushu! rech Szlavoljuba.

Szlavoljub.

Taj jeszem.

Radbud.

Tak i pak vu vashi szem oblazti? kak neposhteno mene vlovili jezte.

Szlavoljub.

To ni nakanenje moje bilo. Bog chez szvoje nepreszesne pute nasz zkup dopelal je. Imal szem szrechu vashe sivlenje oszloboditi, to do zadnje kaple kervi branil budem.

Radbud.

Chudnovito. Z' vami je Bog i njegov blagoszlov. Ja odpravil szem sze na porushenje vashega grada, vojake moje drugim putom pozlal szem, szam blisnejshega szebi zebrajuch, kada najedenput od chetireh momcev popadjen bil szem. Da vasz ne bi bilo, szegurno vishe sivel ne bi.

Szlavoljub.

Zato vu vashem nakanenju vasz ne prechim. Idem, vu Oborgradu vasz dochakal budem; ali, da vam menje neprilike vchinim, ako tak veliku selju za menom imate, ovde szem, vash szem vuznik, (ponudi mu mech.) pelajte me, kam hochete.

Radbud (hiti mech i razpre naruchaj.)

Puztite ovakovo govorenje, vi zte mladenec zlatoga szerdca, objemi me, priatelj budesh moj! vsze naj bude pozabljeno.

Szlavoljub (hiti mech veszelo.)

Jeli moguche? Ah Bose! kak szrechen szem ja. (ogerle sze.)

Radbud (zvine sze, obodva zdignu meche, i v' nosnice nje poztave.)

O! kak malo poznal szem dobrotu vashega szerdca. Jeli mi morete oproztiti?

Szlavoljub.

Nikaj od toga. Veszeliti sze hochu! szvet bude ov dan meni, v' kojem knez Radbud moj priatelj poztal je.

Radbud.

Vezda nimamo vremena ovde duse razgovarjati sze, boljshe je po nochi pod krovom biti, zato zdravi oztanete. — Zutra v' Ztermogori dan nashega priateljztva doztojno obszlusavali budemo.

Szlavoljub.

Ne tak moj knez! Blise jeszmo k'mojemu kak k' vashemu domu, zato priateljno ztupete v' grad moj, kojega malo prede josh vojujuch zadobiti jezte seleli; najte ovu pervu proshnju mi zkratiti.

Radbud.

Hochem vam i to vchiniti, idemo, pelajte, bolje pute poznate.

Szlavoljub.

Szamo jednako ovum ztezum, za chetvert szata jeszmo doma. (odidu na levo.)

Prizor szedmi.

Szoba vu Oborgradu.

Boromir Orusinzki i *SzvojkoRadobojzki*(dojdu.)

Szvojko.

Veliko zlo, kak znate, szé je dogodilo. Vezda na pomirenje vishe niti ni miszliti.

Boromir.

Sziromashki Szlavoljube! kak salozten bude, milo mi ga je zaizto.

Szvojko.

Chizto je zvan szebe. Ako Bog kakvo chudo ne vchini, tak szegurno nashega Szlavoljuba dugo ne bude, vre chizto gine.

Boromir.

Ja miszlim, da pri ovom dugovanju Zlobor vnogo je kriv; nikak on chlovek mi k' licu nejde.

Szvojko.

Bog je szudec. Ja ne znam, kaj bi od njega miszlil — vszakomu sze priatelja kase, shtimam, da nijednomu pravi ni je.

Boromir.

Ali kde je Szlavoljub tak dugo? Kaj sze shtenta? keszna je vre noch.

Szvojko.

Vre bi mogel dojti, szunce bash v'zahadjanju beshe, kada je odishel.

Boromir.

Ne bi selel, da bi mu sze kaj neprilichnoga pripetilo.

Szvojko.

Vidite moj Boromire! kak malo dobra ima chlovek v' ovom kratkom sivlenju.

Boromir.

Za vszaku szrechnu vuru, koju vsivamo, zto neszrechnih preterpimo.

Szvojko.

Tak, da ako szrechne i neszrechne zpodobite, one mahom pred vnosinum oveh zniknu.

Boromir.

Saloztna iztina. — Ali kaj hochemo?

Szvojko.

Terpeti. On chlovek szrechno siveti more, koj navchil sze je, dobro i zlo z' jednakim szerdcem podnashati.

Boromir.

Ah salozt! da takovih kruto malo je.

Szvojko.

Zaizto malo. Moj Szlavoljub je mladenec drugach pameten, i miren; ali vezda, salozt na tuliko predobila ga je, da razumu pri njem niti mezta ni.

Boromir.

Neszrechne sene. Jeli zte vredne, da tak oszebujni mladenec za vasz terpi? — Ovomu zlu, hvala Bogu, do szada, niti kak npam sze, od szada podversen ne budem.

Szvojko.

Szrechna ljubav je najvugodnejshe dugovanje. Zaizto ako ljubili nizte; tak veszelje iztinzko ovog' sivlenja ne poznate.

Boromir (szmeje sze.)

Dajte mi mir, proszim vasz, nikaj od toga.

Szvojko.

Meni je vsze jedno, (chuje sze vani koracati.) vezda ide nash Szlavoljub.

(idu proti vratam.)

Prizor oszmi.

Radbud knez *Ztermogorzki* i *Szlavoljub* knez *Oborgradzki* (dojdu.) *Pervejshi.* (Szvojko i Boromir chude sze videchi Radbuda.)

Radbud.

Budite pozdravljeni vitezi. Jeli sze chudite? da mene ovde vidite.

Szlavoljub.

Proszim vasz moj knez zkinete dole shishak, i vchinete, kak da zte doma; (z'Szvojkom i Boromirom rukuje sze.) zdravo! verni priatelji, chudnovita dugovanja odkad sze videli niszmo, dogodila se jeszu!

Szvojko.

Kak vidim, vam chizto povoljna.

Boromir.

Veszelim sze 'z szerdca!

Radbud.

Bog hotel je, da sze zpriateljimo. Nego josh niti pital niszem, kaj vasz ob oni dobi, vu onu okolicu zaneszlo je?

Szlavoljub.

Vam odperto povem. Lizt jeden noszil szem na kcher vashu, vu povratku od vnogoga hoda truden, nakanil szem pochinuti sze.

Radbud.

Lizt? na Ljudmilu? onoga zaizto nikdar v' ruke ne dobi.

Szlavoljub.

Zaizto dobi. Kchi vashega kluchara ima goluba, on je nash liztonosz.

Radbud.

Ako izte neme ztvari, tvoju ljubav k' njoj pomasu, tak nam tesko sze bude szuprotztaviti.

Szlavoljub.

Niti ne miszlim, da sze vishe szuprotztavili budete?

Radbud.

A Zlobor Magjarevich? — kaj on k'tomu veli? njemu szem dete moje obechal.

Szlavoljub.

Izbila Szvojko? kaj Zlobor josh ni ovdi bil? obechal je, da dojde.

Szvojko.

Z' nijednim okom ga videl niszem.

Radbud.

Kaj Zlobor ovde? kak bi to moguche bilo?

Szlavoljub.

Denesz pred vecherom pri vashem gradu z' njím govoril szem, onde meni pomoch proti vam obechal je.

Radbud.

Zmeshano dugovanje. I meni je pomoch proti vam dal, kak sze to szlasc?

Boromir.

Vu celom, znachaj *) Zlobora nikak mi sze ne dopada.

Szvojko.

Kak videti je, niti jednomu niti drugomu dobro ne seli.

Szlavoljub.

I ja tak szudim; ovomu dugovanju na konec dojti moramo. Shkoda, da jednoga zmed oneh magarcev, koji vasz v' lozi popali jeszu, niszmo vlovili, da bi sze bilo zeznalo, chiji szu.

Radbud.

Kvar zaizto, ali tak pozkakali szu, da njim nikde traga ni bilo mochi najti.

*) Charakter.

Szlavoljub.

Zmiszlite sze moj poshtuvani priatelj! da Ljudmila je vu vuzi. Zrok njeine kashtige neztal je, naj i kashtiga neztane.

Radbud.

Kak more to biti? Do zutra naj sze josh poterpi.

Szlavoljub.

Ne budem ja mira imal dok znam, da nedusna terpi, najmre ja, koj zrok njeinog' terplenja jeszem. Dopuztete — mahom szlugu posheljem, i predi kak zorja bude, mora vre szlobodna biti. Dopuztete! i da nju moju imenuvati szmem!— dopuztete!

Radbud.

Naj bude, i to vam vchinil budem.

Szlavoljub.

O! hvala! ztoput hvala! (oderchi.)

Szvojko.

Ljubav njega chizto dechinzkoga je vchinila. Radujem sze zaizto 'z celoga szerdca plemeniti knez! da ovo dugovanje tak obernulo sze je.

Radbud.

I ja zevszema zadovoljen jeszem, hva-

lim Boga, da pamet moju razszvetil, i mene od tak zpachnoga sivlenja oszlobodil je.

Boromir.

Zaizto nikaj zpachnejshega, kak vekivechen boj z' szuszedom ne poznam.

Szlavoljub (dojde.)

Anda! vezda je vsze gotovo.

Boromir.

Ako szi i naj hitrejshega konja szlugi tvojemu dal, denesz vendar premudno bude ishel.

Prizor deveti.

Szluga i Pervejshi.

Szluga (k' Szlavoljubu.)

Plemeniti knez! jeden kup oklopnikov je pred vrati grada.

Szlavoljub.

Chiji szu? kaj hocheju?

Szluga.

Vele, da szu kneza Ztermogorzkoga.

Radbud.

To szu znam moji, koje zą porushenje grada vashega z' menum vzel jeszem.

Szlavoljub.

Kaj potrebuju?

Szluga.

On, koj rech med njimi vodi, veli, da kneza Radbuda dobrovoljno van puztete, ar drugach na grad z' orusjem navalili budu.

Radbud.

Povedj njim, da za vezda toga treba ni, i da sze doma naj odnashaju.

Szlavoljub.

Ne tak — nego odpri vrata, puzti je nuter, nakermi, i napoji je vsze, naj zapamete dneva, v' kojim njihov gozpon z' menum pomiril sze je.

Szluga.

Na szlusbu.

(odide.)

Radbud.

Naj bude ova noch njim, zutrashnji pako dan nam za veszelje odluchen.

(chuje sze glasz trubelj.)

Boromir.

Chujte! vre idu vu priztroshek. *)

*) Vorhof.

Radbud.

Hodmo, i mi! da je z' nashum nazochnoztjum razveszelimo.

Szlavoljub.

Idemo! verni szluga vszikdar veszelejshi je, kada zna, da i gozpon njegov raduje sze.

(odidu vszi.)

Zaztor opadne.

Zpeljavanje cheterto.

Prizor pervi.

Vuza vu Ztermogori.

(Na ztrani vidi sze oblochec, na kojega *Ljudmila* vishepút ogledne sze. *Zlobor Magjarevich.*)

Zlobor.

Vezda znajte! viteski Szlavoljub ovu noch vashega otca je vmoril; oszebujno zaizto ztvorenje zte szi zebrali onog' malovrednoga ljudomorca! koj szramota je vszeh vitezev ove okolice.

Ljudmila (turobno.)

Ah! ne verujem! ne verujem ja to! predi sze techaj narave preobernuti, kak on to vchiniti, more.

Zlobor (naglo.)

Ne selim, da miszlite, da sze norujem, ar niti vremena, niti volju to vchi-

niti imam! Zato ako vam poshtenje vasheg' otca pokojnoga drago je, zpunete volju njegovu zadnju, — szledete mene k'oltaru, po tom i doztojnejshu priliku dobim Radbuda szmert fantiti.

Ljudmila.

Zmosni Bose! nakaj doshla szem; puztete me predi k'materi, onda —

Zlobor.

Komaj je szvenulo, i mati vasha josh zpi; kak zakonzki ljudi hochemo zbudechu sze pozdraviti. Vchinete mi to veszelje, hodte — kratko je vreme! —

Ljudmila (szerdchno.)

Tak znajte! da sze rajshe szmerti v' shake, kak vam v'ramena zruchiti hochu! Szlavoljuba mojega, dok dusha v'meni je, ljubila budem! ni jedna moch zemeljzka od ovog' nakanenja mene odvernuti ne more!

Zlobor (shpotljivo.)

Prazno govorenje. — Budemo videli tu nepreobladavljivu divojku. (szerdito.) K' oltaru velim! ali ja vasz pelal budem! — Vu moji jeszi vezda oblazti, i vszi pekli mojem rukam te ne ztergnu!

Ljudmila (na oblochec gledech.)

Ah! od nikud pomoch. Zadnje josh kaj imam, naj mi pomore. (zpukne 'z pod opravum bodesh) *) Ovo vidish! szlab muse! szmejem sze i poteptavam moch tvoju! kak korachaj k' meni vchinish, z' ovem bodeshom szi sivlenje dokoncham.

Zlobor (hoche bodesh vzeti.)

Proch z' ovum igratjum.

Ljudmila (v' onom hipu ogledne sze na oblochec, tam besi, bodesh natla puzti i jeden lizt vzeme, — veszelo.)

Ha! moj golub! — moj Szlavoljube! (hoche lizt zkriti, Zlobor medtemtoga bodesh vzel je, i vezda k' njoj zkochi.)

Zlobor.

Kaj je to? lizt? — szim z' njim! (vzeme ga z' szilum, odpre, i chteje:) „Ljubleņa Ljudmila! — Po volji Bosanzki dogodilo mi sze je, ovu noch sivlenje tvojega otca obchuvati, kaj konec nashemu nepriateljztvu vchinilo je. Zutra kak zorja bude, vu tvoja hitel **) budem ramena. Onda budesh moja za navek! Duh na-

*) Dolch.
**) eilen.

she ljubavi budi z' tobum. — Tvoj verni Szlavoljub." — Prokleto! — mochi tmice kaj oztavile zte mene? (hiti cedulju szerdito) Vezda k' oltaru velim! zadnje je vreme! ar na moju dushu ztrashno z' tobum bavil budem!

Ljudmila.

Zakaj dohodek mojega otca dochakati nechete? ako on szuprotiven ni, onda mirno idem z' vami.

Prizor drugi.

Lomovrat (chizto preztrasheno van doderchi)

Za volju Bosu! vre idu! — vre szu chizto blizu — ovde, — taki v' grad dojdu!

Zlobor.

Kdo? — Radbud? — Szlavoljub? —

Lomovrat.

Je, je, i cela cheta oklopnikov i vitezev z' njimi!

Zlobor.

Nikaj muditi nimamo. Zapreti daj ztarche vrata! naj sze priprave vojaki, koji szu ovde, sivi grad ne predamo!

Lomovrat.

Bose! kak sze bude to dokonchalo.

(odide.)

Zlobor (oshtro.)

Jeli sze budesh genula jedenput? predi nego bude moguche njim tebe oszloboditi, vsze muke, koje szerditozt chloveka zmiszliti more, tebi chutiti budem dal! (chuje sze larma i shtropot orusja.) Odnashaj sze! vre szerditozt moja medje nima!

(nemiloztivno nju prime, i vleche.)

Ljudmila (na kolena opadne, ruke zklopi, i proti nebu gledi.)

O! ti vsza moguchi Bose! — ti branitelj nekrivnozti, ne oztavi niti mene vu ovi suhki vuri, ne daj mene aldov biti ovomu kervolochnomu chloveku!

(buka ide vsze blise.)

Zlobor.

Dozta pobosnozti! — Bog chuda chinil ne bude! (prime nju i dalje vleche, v' onom hipu dojde Szlavoljub z' golim mechem, Zlobor Ljudmilu na ztran porine, koja omegljena na klup opadne.)

Prizor tretji.

Szlavoljub knez *Oborgradzki*, *Zlobor Magjarevich*, *Ljudmila.*

Szlavoljub.

Ha! vkanjljivec malovredni! kashtigi ne vujdesh!

Zlobor.

Tebe v' pekel poszlati jedina josh je selja moja! (vojuju. Szlavoljub rani Zlobora, koj opadne i zkrikne.) Suhko je pred zadobljenim cilom vumreti. (vija sze.) Vragi — veszelite sze — pajdash — vash ide — ztari Lomovrat — on i ja — (komaj razumljivo.) mi szmo — krivci,

(gorko zdehne, i vumre.)

Szlavoljub (hiti mech, k' Ljudmili zkochi, i polek nje klekne.)

O! Angel Bosi! ako ti ne sivesh, onda zidine pnrushite sze i zakopajte mene! — duse siveti nechu! (prime ju za ruku. Veszelo.) topla je — szopi sive!' sive!

Prizor cheterti.

Radbud, *Boromir*, *Lomovrat*, *Szvojko* i *Oklopniki* (dojdu.)

Radbud.

Kde je dete moje? jeli sive? kde je Zlobor?

Szlavoljub (ztane sze, na Ljudmilu pervich, onda na Zlobora kase. — Zdigne mech, i na njega gledech veli.)

Pil szi kerv njegovu, sedja tvoja je vtishena.

Radbud.

Malovrednjaka, ruka Bosanzka doztigla je. Ali Ljudmila moja, jeli sive?

Szlavoljub.

Sive! sive! nego hitro pomoch prizkerbete ar drugach bude keszno!

Radbud (k' oklopnikom.)

Tovarushicu moju dozovete!

(jeden med njimi odide.)

Szlavoljub (k' Ljudmili ztupi, gledi jeli josh sive, i Szvojko tam dojdechi tiho z' Szlavoljubom zpomina sze.)

Boromir (k' Radbudu.)

Zmosnozt Bosanzku zadozta prechuditi ne moremo, da ova dugovanja, koja tak ztrashen konec bi bila imala, szrechno zpelal je.

Radbud.

Zaizto njegvomu szamo za nasz zkoznujuchemu oku to zahvaliti imamo.

Prizor cheterti.

Ztaniszlava (dojde.) *Pervejshi.*

Ztaniszlava (chizto preztrashena dobesi.)

Ljudmila moja! ljubleno dete! — kde szi? jeli sivesh? (k'njoj ide, nju brishe, i 'z omiljavice zbuditi terszi sze. Medtemtoga Szlavoljub vre na Ljudmilu, vre na Radbuda i Lomovrata pazi.)

Radbúd.

Sive, moja Ztaniszlava, i to jedino Szlavoljubu zahvaliti moresh. (k'Lomovratu) Szada ti ztarche valuj! kak obechal szi, dobrovoljno!

Lomovrat (z' krushenim szerdcem.)

Hochem! hochem! vsze iztinzki poveti. O! ztvoritel szveta! kak miloztiven jeszi! dopuztil szi meni v' zlochinih mojih oszedeti! puztil zemlju tzoju lepu gaziti! da pokoru bi vchinil — odperle szu sze ochi moje, vidim moje cherno szerdce, i hmanjochu sivlenja mojega, koje nikaj, kak chizlo grehov je. — Chujte anda: Zlobora volja bila je, jal med vami, i Szlavoljubom josh bolje vusgati — vashu kcher jedino 'z pohlepnozti je hotel; od njega szu bili szlugi v' lozu poszlani, da vasz zkonchaju — krivnju pako vashega

pomora na Szlavoljuba porinuti nakanishe. I ja! (ruke ztezuch saloztno.) ja! ne szamo da to vsze znal szem; nego josh z' mojim tolnachem mu pomagal szem! — Konec znate, hvala Bogu, da osznovam nashem ni je zpodoben. Dajte i meni szmert, zaizto zaszlusil szem ju.

Radbud (tiho pred sze gledi, onda na Ljudmilu gledech zpazi truplo Zlobora.)

Odneszete truplo ovoga chloveka, njegov pogled habi veszelje nashe! (Ljudmila k' szebi dojde, szedne sze, i zbochki *) na Szlavoljuba gledi.)

Ztaniszlava.

Ljudmila! ah zbudi sze! — kak jako szi me preztrashila!

Ljudmila (na pol tiho.)

Kde je? — on ztrashni chlovek? — (na Szlavoljuba gledi, njemu ruku da) Moj Szlavoljube! ti ovde? a moj otec? — jeli je mertev? — (Szlavoljub klekne, ruku prime i kushne, za mal chasz ztane sze.)

Ztaniszlava.

Zpomeni sze moje dete, ovde je tvoj otec!

---

*) ſtaar.

Radbud.

Drago dete! nikaj vishe sze bojati nimash, oszlobodjena jeszi.

Ljudmila (ztane sze, i k' otcu ide.)

Jeli mi budete oproztili moj otec, ne pokornozt moju?

Radbud.

Nikaj od toga moja kchi, vszakomu nazlobu konec je — szamo veszelju ovde je miezto.

Szlavoljub (k'Szvojku.)

Szvojko! naj lepshi mojih gradov je tvoj — osznova tvoja je k' koncu dopelana.

Szvojko.

Jeli koj vashih gradov tuliko vreden? kak veszelje, koje ov szat meni zavdaje.

Szlavoljub (rukuje sze z' njim.)

Szvojko! tvoje priateljztvo je moj naj vekshi kinch.

Radbud.

Hodte deca, dajte szi ruke, vredni zte da sze zadobite, moj blagoszlov imate.
(Ljudmile i Szlavoljuba ruke szlosi.)

Ztaniszlava.

I moj. Bog vasz blagoszlovi.

Ljudmila (k' materi.)
Szlavoljub (k' Radbudu.)
(zajedno.)

Moja mati!
Moj otec!

Radbud.

To je pervi chiztoga veszelja szat kojeg' sze vsivam!

Szlavoljub.

Oproztetę onomu ztarcu, nepomochljiv i zlab je, nam shkodeti vishe ne more, — naj pokoru chini, i sive szvoje zbrojene dneve.

Radbud.

Kajti iztinzki saluje zlochine szvoje, naj mu bude oproztjeno.
(Lomovrat z' kretanjem hvalu szvoju pokase.)

Prizor shezti.

Jela, (doderchi z' golubom v' vruki.)
Pervejshi.

Jela.

Moramo vendar i mi dva, koji k' njihovi szrechi pomochniki bili szmo, od njihovog' veszelja kaj dobiti; kaj ne moj golub?

Szlavoljub (vzeme gołuba i gladi ga.)

Verni ti branitel ljubavi moje, ti znamenje nekrivnozti, zpomenjek nashe ljubavi, dok sivesh, obnashal budesh.

Jela (k' Ljudmili.)

Kak me veszeli, tebe szrechnu videti, zrechi ne morem.

Ljudmila.

Vnogo tebi zahvaliti imam.

(Szlavoljub kase goluba Boromiru.)

Boromir.

Zaizto retki mladenci budu tak szrechni letechega liztonosza imati, njega tak lehko vloviti ni mochi.

Szlavoljub (preda goluba Jeli.)

Lepo dete, velik szem tvoj dusnik.

Jela.

Jednomu tak kraszmomu vitezu szlusiti mochi, dozta velika je placha.

Boromir (k' Szlavoljubu.)

Priatel vezda vidim, da velika radozt biti mora jedno szerdce szebe iztinzki ljubeche szvoje imenuvati mochi.

Szlavoljub.

To szamo chutiti moremo; veruj mi

netechno je sivlenje ako vugodnozt zakonzkoga ztalisha i veszelje szrechnoga otca ne zkushamo.

Radbud.

Oztavimo ovo za nashu radozt nepriztojno mezto.

Szlavoljub.

Idemo! nego szveto odszad bude ovo mezto meni, v' kojem Ljudmila nekrivna terpela je, i v' kojem szrécha mojega sivlenja meni szvenushe. — Golub od vezda bude naj szvetejshi med ztvorenjmi zemeljzkemi meni! — golub gerb knezev Oborgradzkeh kinchiti mora.

Radbud (jednu ruku Ljudmili drugu Szlavoljubu da.)

Odszad navek nerazdrusljivi!

Zaztor opadne.

